

Den som är kvar sist

Måste du alltid vara kvar sist? Min mor frågade det en gång när jag återigen var den sista att lämna omklädningsrummet efter träning eller match. Jag tror inte att jag svarade riktigt, kanske ryckte jag på axlarna som en typisk tonåring och sa något i stil med det tar den tid det tar eller liknade. Men hon hade ju inte fel: jag var ofta den som lämnade sist. Jag hade någon slags känsla av ansvar och omsorg om mina lagkamrater och ville se att alla kom hem ordentligt.

Jag har spenderat oräkneliga timmar på eller bredvid en fotbollsplan eller i närliggande omklädningsrum. Säkert många fler än jag egentligen behövt för att jag ofta varit kvar sist. Mina år som jag varit ledare är det ju såklart förstäeligt. Men även som spelare väntade jag kvar. Jag tror att det ofta är så i lag av olika slag att någon eller några blir utsedd eller bara får rollen att ha lite extra koll på sina lagkamrater, på sin flock.

Jesus pratar flera gånger om goda herdar som förebilder, herdar som tar hand om och känner sin flock. Där varje får är viktigt, den gode herden älskar varenda en. Men flocken som helhet är också viktig. Herden följer, vallar, vaktar och älskar hela flocken. Tillsammans blir de en stark enhet.

Jag har ofta tänkt på den gode herden när jag tänkt på de fotbollslag jag varit engagerad i. Det finns alltid en ledare som tränar och leder laget framåt, det behöver nödvändigtvis inte vara den som är herden. Det finns alltid en lagkapten som styr sitt lag, inte heller de behöver vara herden. Och så finns det ofta någon som får alla att känna sig sedda och viktiga för gruppen, det är herden. Denne kan ha någon av de andra uppgifterna eller så har den inte det, men den är viktig för att ett lag ska vara hälsosamt. Det är extra viktigt när det kommer nya spelare in i laget, då är ofta lagets herde framme och tar hand om den nya. Jag vet att det inte ser ut eller fungerar så i alla lag och det gör mig ledsen. Men jag tror att det finns en igenkänning hos de lag som ser sig själva som hälsosamma och där spelarna trivs.

I kyrkan och på fotbollsplanen används lite olika språk, men det finns en del beröringspunkter. Jag tror och tänker att precis som Gud är den gode herden som låter oss beta på gröna ängar och låter oss vila vid lugna vatten, så är Gud också som de där lagkamraten som stannar kvar för att ingen ska bli lämnad ensam och som ser till allas bästa. Den som lämnar omklädningsrummet allra sist.

För Gud är inte alltid den som springer längst fram och visar vägen. Eller den som talar om exakt hur vi ska leva våra liv. Utan den som följer med längs vägen, söker oss när vi gått vilse och talar om för oss att vi är sedda och älskade även då vi har svårt att höra det.

Josefine Jehrlander, präst i Svenska kyrkan

Texten är hämtad från blogg.svenskakyrkan.se